

Trods Tonens Overbærenhed gengældte Per dennegang hans Haandtryk og takkede med en høflig Mumlen. Indtrykket af Datteren havde rent uvilkaarligt stemt ham mildere mod den selvforøjede lille Mand.

Hofjægermesteren fulgte Præsten ud. Per derimod tog sin store Straahat, som han havde medbragt fra Italien, og gik tilbage gennem Havestuen. Her stillede han sig ud paa Verandatrappen og gav sig til at se op mod Himlen, som om han aldeles ikke anede Damernes Tilstedeværelse.

Hofjægermesterinden kaldte paa ham.

„Kan De gætte, hvad Frøken Blomberg synes, De ligner?“ spurgte hun.

Den unge Pige, hvis ene Haand Hofjægermesterinden holdt i sit Skød, blev brændende rød og vilde lukke Munden paa hende med den anden.

„Kære, hvorfor maa jeg ikke sige det? Jeg synes, det lød saa morsomt — Frøken Blomberg finder, De ligner en Nabob. Og hun har virkelig Ret. Der er noget eksotisk over Dem idag.“

„En Nabob!“ gentog Per og saa ned af sin lysegule, fløjlsagtige Dragt, der ligeledes stammede fra Italien, og som han den Dag bar for første Gang i Anledning af den stærke Solvarme. „Det smigrer mig naturligvis. Kun mangler jeg desværre de dertil hørende Millioner.“

„Men dem faar De jo,“ henkastede Hofjægermesterinden.

Ordene faldt hende ud af Munden halvt mod hendes Vilje. Hun fortrød dem straks og gav sig til at tale om andre Ting.

For Per var den lille Bemærkning god at faa Forstand af, — og han blev forstemt. Altsaa havde de siddet og talt om hans Forlovelse, og naturligvis var da ogsaa hans Svigerfaders Penge bleven bragt paa Bane. De to Ting var aabenbart uadskilleligt sammengroet i Folks Bevidsthed. Forresten havde han af sig selv begrebet, at Frøken Blombergs Nabob-Lignelse ikke just var ment som en Kompliment.

Han satte sig ned og gav sig til at mønstre den unge Dame. Og nu, da han havde hende paa nærmere Hold, saa han mere nøgtern paa hendes Skikkelse og bedømte den som Kender. Han fandt dog ikke meget at udsætte paa hende. Trods sin Forstemthed maatte han undre sig over, at han ikke straks ved deres Møde i Alleen havde lagt Mærke til, hvor smuk hun var. Sikken et Par klare og uskyldige Øjne! Og saadan en smuk